

Ο
ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΤΩΝ
ΠΑΝΤΩΝ

LEIGH BARDUGO

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο βασιλιάς των πληγών**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: King of Scars

Από τις Εκδόσεις Imprint, A part of Macmillan Publishing Group, Νέα Υόρκη 2019

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leigh Bardugo

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Billelis

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Leigh Bardugo, 2019

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

ISBN 978-618-01-5672-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LEIGH BARDUGO

GRISHAVERSE

Ο
ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΤΩΝ
ΠΛΗΤΩΝ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΟΙ ΓΚΡΪΣΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΚΟΡΠΟΡΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ)

Καρδιοφροντιστές
Θεραπευτές

ΑΙΘΕΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΛΗΤΕΥΤΩΝ)

Λαίλαπες
Πυρολάτρες
Κυρίαρχοι της Παλίσρροιας

ΜΑΤΙΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ)

Ανθεκτικοί
Αλχημιστές

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΤΗΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗΣ

ΓΕΛΚΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

ΒΙΑΚΙ

ΝΟΒΙ
ΖΕΜ

ΓΟΥΕΝΤΑ

ΚΟΚΚΙΝΟ
ΛΙΜΑΝΙ

ΛΙΜΑΝΙ
ΙΜΣ

ΣΡΙΦΠΟΡΤ

ΙΜΣ
ΤΣΙΝ

ΚΟΦΙΟΝ

ΝΟΤΙΕΣ
ΑΠΟΙΚΙΕΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΚΕΤΕΡΝΤΑΜ

ΜΠΕΛΕΝΤ

ΚΕΡΤΣ

ΚΕΝΣΤ ΧΕΡΙΕ

ΙΣΕΝΒΕ

ΧΖΑΡ

ΟΒΕΡΟΥΤ

ΑΒΦΑΛΕ

ΕΛΙΝΓΚ

Ποταμός Στελιζ

ΓΚΑΦΒΑΛ

ΓΚΖΕΛΑ

ΚΕΙΖΕΡΟΥΤ

ΦΕΛΣΙΕΝΤ

ΦΓΕΡΝΤΑ

ΕΛΒΙΕΝ

ΠΑΓΕΤΟΝΑΣ

ΝΤΙΕΡΧΟΛΜ

ΧΑΛΜΕΝΤ

ΤΣΕΡΝΑΣΤ

ΡΑΒΚΑ

ΤΣΙΜΠΕΙΑ

ΟΥΛΕΝΣΚ

ΑΡΚΕΣΚ

ΟΥΝΤΟΒΑ

ΝΟΒΟΚΡΙ-

ΜΠΙΡΕΚ

Η ΜΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΝΤΕΝΑ

ΡΙΕΒΟΣΤ

ΟΣ ΑΛΤΑ

ΜΠΑΛΑΚΙΡΕΒ

ΣΙΚΟΥΡΕΚ

ΟΣ
ΚΕΡΒΟ

ΙΒΕΙΣ

Ποταμός Ορμιά

ΚΡΙΜΠΙΡΣΚ

ΚΕΡΑΜΣΙΝ

ΤΣΕΜΝΑ

ΚΑΡΙΕΒΑ

ΠΟΛΙΖΝΑΓΙΑ

ΣΟΥ ΧΑΝ

ΣΙΚΟΥΡΖΟΥ

ΜΠΕΖ ΓΙΟΥ

ΚΟΜΠΑ

ΛΙΜΡΑΤ ΓΙΕΝ

Ο ΑΝΤΡΑΣ
ΠΟΥ ΠΝΙΓΕΤΑΙ

Ο NTIMA ΑΚΟΥΣΕ τις πόρτες του αχυρώνα να κλείνουν με δύναμη πριν τις ακούσουν οι άλλοι. Μέσα στο μικρό αγροτόσπιτο, η κουζίνα κόχλαζε σαν κατσαρόλα πάνω στη φωτιά, με τα παράθυρά της κλειστά για να προστατευτεί από την καταιγίδα, τον αέρα στο δωμάτιο ζεστό και υγρό. Οι τοίχοι τραντάζονταν από τις φωνές των αδελφών του Ντίμα, που μιλούσαν ο ένας πάνω στον άλλον, καθώς η μητέρα του σιγοτραγουδούσε και χτυπούσε το πόδι της στον ρυθμό ενός τραγουδιού που ο Ντίμα δεν ήξερε. Κρατούσε το σκισμένο μανίκι του πουκαμίσου του πατέρα του τεντωμένο στην ποδιά της, με τη βελόνα της να τρυπάει το ύφασμα με τον άνισο ρυθμό ενός ανυπόμονου σπουργιτιού, ενώ ένα μασούρι από μάλλινη κλωστή γλιστρούσε ανάμεσα στα δάχτυλά της σαν σκουλήκι.

Ο Ντίμα ήταν ο μικρότερος από έξι αγόρια, το μωρό που είχε φτάσει αργά για τη μητέρα του, πολύ αφότου ο γιατρός που περνούσε από το χωριό τους κάθε καλοκαίρι της είχε πει ότι δε θα έκανε άλλα παιδιά. *Μια αναπάντεχη ευλογία*, έλεγε πάντα η μαμά, καθώς κρατούσε τον Ντίμα στην αγκαλιά της και τον χάζι-δευε, ενώ οι άλλοι είχαν φύγει για να κάνουν τις αγγαρείες τους.

Ένα ανεπιθύμητο στόμα για να ταΐζουμε, έλεγε χλευαστικά ο μεγαλύτερος αδελφός του, Πιότρ.

Επειδή ο Ντίμα ήταν τόσο μικρός, τα αδέρφια του συχνά τον άφηναν έξω από τα αστεία τους, ξεχασμένο στους θορυβώδεις καβγάδες του σπιτιού, και αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο, εκείνη τη φθινοπωρινή νύχτα, ενώ καθόταν δίπλα στον νεροχύτη και σαπούνιζε τα τελευταία καταστροφικά που είχαν φροντίσει να του αφήσουν τα αδέρφια του, μόνο εκείνος άκουσε τον ενοχοποιητικό γδούπο από τις πόρτες του αχυρώνα. Ο Ντίμα άρχισε να τριβεί πιο δυνατά, αποφασισμένος να τελειώσει τη δουλειά του και να πάει για ύπνο πριν σκεφτεί κανείς να τον στείλει έξω στο σκοτάδι. Μπορούσε να ακούσει τον σκύλο τους, τη Μολνίγια, να κλαψουρίζει στο κατώφλι της κουζίνας, ικετεύοντας για αποφάγια και για ένα ζεστό μέρος να κοιμηθεί, καθώς ο άνεμος υψωνόταν σε ένα οργισμένο ουρλιαχτό.

Κλαδιά χτυπούσαν τα παράθυρα. Η μαμά σήκωσε το κεφάλι της, με τις ρυτίδες γύρω από το στόμα της να γίνονται πιο βαθιές. Η έκφρασή της έγινε βλοσυρή λες και θα μπορούσε να στείλει τον άνεμο για ύπνο χωρίς φαγητό.

«Ο χειμώνας έρχεται γρήγορα και μένει πάρα πολύ».

«Χμμμ», είπε ο μπαμπάς, «όπως η μητέρα σου». Η μαμά τον κλότσησε με την μπότα της.

Είχε αφήσει ένα μικρό ποτήρι με κβας πίσω από τη σόμπα εκείνο το βράδυ, ένα δώρο για τα φαντάσματα του σπιτιού που πρόσεχαν τη φάρμα και κοιμούνταν πίσω από την παλιά σιδερένια σόμπα για να παραμένουν ζεστά. Ή έτσι έλεγε η μαμά. Ο μπαμπάς απλώς γυρνούσε τα μάτια του προς τα πάνω και παραπονιόταν ότι πήγαινε χαμένο ένα καλό κβας.

Ο Ντίμα ήξερε ότι, όταν θα πήγαιναν όλοι για ύπνο, ο Πιότρ θα το έπινε και θα έτρωγε τη φέτα από κέικ μελιού που άφηνε η μαμά τυλιγμένη με ύφασμα.

«Το φάντασμα της προγιαγιάς θα σε στοιχειώσει», τον προειδοποιούσε μερικές φορές ο Ντίμα. Αλλά ο Πιότρ απλώς σκούπιζε το πιγούνι του με το μανίκι του και έλεγε: «Δεν υπάρχει φάντασμα, μικρέ βλάκα. Η γιαγιά Γκαλίνα έγινε γεύμα για τα

σκουλήγια του νεκροταφείου, και το ίδιο πράγμα θα γίνει και μ' εσένα, αν δεν κρατήσεις το στόμα σου κλειστό».

Τώρα ο Πιότρ έσκυψε και χτύπησε τον Ντίμα δυνατά με τον αγκώνα του. Συχνά ο Ντίμα αναρωτιόταν μήπως ο Πιότρ έκανε ειδικές ασκήσεις για να κάνει τους αγκώνες του πιο αιχμηρούς.

«Το άκουσες αυτό;» ρώτησε ο αδελφός του.

«Δεν υπάρχει κάτι να ακούσω», είπε ο Ντίμα, με την καρδιά του να σταματά. Η πόρτα του αχυρώνα...

«Κάτι είναι εκεί έξω, έχει έρθει με την καταιγίδα».

Επομένως ο αδελφός του απλώς προσπαθούσε να τον φοβίσει.

«Μην είσαι βλάκας», είπε ο Ντίμα, αλλά ένωσε ανακούφιση.

«Άκου», είπε ο Πιότρ και, καθώς ο άνεμος τράνταξε την οροφή του σπιτιού και η φωτιά τοισίρισε στη σχάρα, ο Ντίμα είχε την εντύπωση ότι άκουσε κάτι περισσότερο από την καταιγίδα – μια διαπεραστική, μακρινή κραυγή, σαν το ουρλιαχτό ενός πεινασμένου ζώου ή το κλάμα ενός παιδιού. «Όταν ο άνεμος φυσάει μέσα στο νεκροταφείο, ξυπνάει τα πνεύματα όλων των μωρών που πέθαναν πριν προλάβουν να τους δοθούν τα ονόματα των Αγίων. *Μαλένκι*. Βγαίνουν για να ψάξουν ψυχές να κλέψουν έτσι ώστε να μπορέσουν να τρυπώσουν στον παράδεισο». Ο Πιότρ έσκυψε και πίεσε τον ώμο του Ντίμα με το δάχτυλό του. «Παίρνουν πάντα τους μικρότερους»

Ο Ντίμα ήταν οχτώ χρόνων τώρα, αρκετά μεγάλος ώστε να ξέρει ότι αυτά ήταν ψέματα, και ωστόσο τα μάτια του στράφηκαν στα σκοτεινά παράθυρα, έξω στη φεγγαρόλουστη αυλή, όπου τα δέντρα λύγιζαν και τρεμούλιαζαν από τον άνεμο. Ζάρωσε. Θα έπαιρνε όρκο – για μια στιγμή μόνο, θα έπαιρνε όρκο ότι είδε μια σκιά να γλιστράει στην αυλή, το σκοτεινό σχήμα από κάτι πολύ μεγαλύτερο από ένα πουλί.

Ο Πιότρ γέλασε και τον πιπίλισε με τη σαπουνάδα.

«Ορκίζομαι ότι κάθε μέρα που περνάει γίνεσαι πιο χαζός. Ποιος θα ήθελε την άχρηστη ψυχή σου;»

Ο Πιότρ είναι θυμωμένος επειδή, πριν από εσένα, εκείνος ήταν το μωρό, έλεγε πάντα η μαμά στον Ντίμα. Πρέπει να προσπα-

θήσεις να είσαι καλός με τον αδελφό σου, παρόλο που εκείνος είναι μεγαλύτερος αλλά όχι σοφότερος. Ο Ντίμα προσπαθούσε. Στ' αλήθεια προσπαθούσε. Αλλά μερικές φορές ήθελε απλώς να ρίξει μια κλοτσιά στον πισινό του Πιότρ και τότε θα έβλεπε αν εκείνου θα του άρεσε να νιώθει μικρός.

Ο άνεμος έπεσε και, μέσα στην ξαφνική σιωπή, δεν υπήρχε τίποτα για να καλύψει το δυνατό χτύπημα που αντήχησε στην αυλή.

«Ποιος άφησε τις πόρτες του αχυρώνα ανοιχτές;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Απόψε είχε αναλάβει ο Ντίμα να κλείσει τον στάβλο», είπε ο Πιότρ αθώα, και τα αδέλφια του, συγκεντρωμένα γύρω από το τραπέζι, κακάρισαν σαν κότες.

«Την έκλεισα», διαμαρτυρήθηκε ο Ντίμα. «Έβαλα καλά τηνμπάρα!»

Ο μπαμπάς έγειρε πίσω στην καρέκλα του.

«Δηλαδή τον φαντάζομαι αυτόν τον ήχο;»

«Μάλλον θα πιστεύει ότι το έκανε ένα φάντασμα», είπε ο Πιότρ.

Η μαμά σήκωσε το βλέμμα της από το ράψιμό της.

«Ντίμα, πρέπει να πας να κλείσεις και να σφραγίσεις τις πόρτες».

«Θα το κάνω εγώ», είπε ο Πιότρ με έναν αναστεναγμό παραίτησης. «Όλοι ξέρουμε ότι ο Ντίμα φοβάται το σκοτάδι».

Αλλά ο Ντίμα διαισθάνθηκε ότι αυτό ήταν ένα τεστ. Ο μπαμπάς θα περίμενε από εκείνον να αναλάβει την ευθύνη.

«Δε φοβάμαι», είπε. «Φυσικά και θα πάω να κλείσω τις πόρτες».

Ο Ντίμα αγνόησε το αυτάρεσκο βλέμμα του Πιότρ· σκούπισε τα χέρια του και φόρεσε το παλτό και το καπέλο του. Η μαμά τού έδωσε ένα τσίγκινο φανάρι.

«Βιάσου», είπε, σηκώνοντας τον γιακά του για να κρατάει τον λαιμό του ζεστό. «Γύρνα γρήγορα για να σε βάλω για ύπνο και θα σου πω μια ιστορία».

«Καινούρια ιστορία;»

«Ναι, και μάλιστα καλή, για τις γοργόνες του βορρά».

«Έχει και μαγεία;»

«Άφθονη. Πήγαινε τώρα».

Ο Ντίμα έστρεψε τα μάτια του μια φορά στην εικόνα του Σανκτ Φίλιξ στον τοίχο δίπλα στην πόρτα, με το φως του κεριού να τρεμοπαίζει πάνω στο θλιμμένο του πρόσωπο, ενώ το βλέμμα του ήταν γεμάτο συμπόνια, λες και ήξερε πόσο κρύο έκανε έξω. Ο Φίλιξ είχε σουβλιστεί σε μια σούβλα από κλαδί μηλιάς και είχε ψηθεί ζωντανός μερικές μόνο ώρες αφότου είχε πραγματοποιήσει το θαύμα των οπωρώνων. Δεν ούρλιαξε ούτε έκλαψε, παρά μόνο πρότεινε στους χωρικούς να τον γυρίσουν έτσι ώστε οι φλόγες να φτάσουν και στην άλλη πλευρά του. Ο Φίλιξ δε θα φοβόταν μια καταιγίδα.

Αμέσως όταν ο Ντίμα άνοιξε την πόρτα της κουζίνας, ο άνεμος προσπάθησε να τον αρπάξει. Την έκλεισε πίσω του και άκουσε το μάνταλο να γυρίζει. Ήξερε ότι ήταν προσωρινό, αναγκαίο, ωστόσο και πάλι ένιωσε σαν να τον τιμωρούσαν. Γύρισε και κοίταξε τα φωτεινά παράθυρα καθώς ανάγκασε τα πόδια του να κατέβουν τα σκαλοπάτια μέχρι το ξερό χώμα της αυλής, και στο μυαλό του γεννήθηκε η απαισία σκέψη ότι, αμέσως όταν έφυγε από τη ζεστασιά της κουζίνας, η οικογένειά του τον ξέχασε, ότι, αν δε γυρνούσε ποτέ, δε θα τον έψαχνε κανείς. Ο άνεμος θα έσβηνε τον Ντίμα από τη μνήμη τους.

Σκέφτηκε τη μεγάλη φεγγαρόλουστη απόσταση που έπρεπε να διασχίσει πέρα από τα κοτέτσια και το κλουβί με τις χήνες μέχρι τον αχυρώνα, όπου βρισκόταν το γέρικο άλογό τους, ο Γκέρασιμ, και η αγελάδα τους, η Ματίλντ.

«Αντιμέτωπος με ασφάλινες λεπίδες», ψιθύρισε, περνώντας το χέρι του πάνω από το καινούριο άροτρο καθώς περνούσε, σαν να ήταν ένα φυλαχτό. Δεν ήταν σίγουρος γιατί οι λεπίδες ήταν καλύτερες, αλλά, όταν είχε καταφθάσει το άροτρο, αυτές ήταν οι λέξεις που είχε πει περήφανα ο πατέρας του στους γείτονές τους, και στον Ντίμα άρεσε το δυνατό τους άκουσμα. Είχαν γίνει ατελείωτοι καβγάδες στο τραπέζι της κουζίνας για το άροτρο, καθώς και για όλες τις αγροτικές μεταρρυθμίσεις

του βασιλιά και τα προβλήματα ή την ελπίδα που μπορεί να έφεραν.

«Οδεύουμε προς άλλον έναν εμφύλιο πόλεμο», είχε μουρμουρίσει η μαμά. «Ο βασιλιάς είναι υπερβολικά απερίσκεπτος».

Ο μπαμπάς όμως ήταν ευχαριστημένος.

«Πώς μπορείς να ανησυχείς με την κοιλιά σου γεμάτη και τη στέγη μπαλωμένη με φρέσκια πίσσα; Αυτή ήταν η πρώτη χρονιά που μπορέσαμε να θερίσουμε αρκετή από τη σοδειά μας ώστε να την πουλήσουμε στην αγορά, αντί απλώς να κρατάμε τους εαυτούς μας ταϊσμένους».

«Επειδή ο βασιλιάς μείωσε κατά πολύ τον φόρο που συνέλεγε ο Δούκας Ράντιμοβ!» αναφώνησε η μαμά.

«Και πρέπει να λυπόμαστε;»

«Θα λυπηθούμε όταν ο δούκας και οι ευγενείς φίλοι του δολοφονήσουν τον βασιλιά στο κρεβάτι του».

«Ο βασιλιάς Νικολάι είναι ήρωας πολέμου!» είπε ο μπαμπάς, ανεμίζοντας το χέρι του στον αέρα λες και μπορούσε να διώξει τα προβλήματα σαν τον καπνό από την πίπα του. «Δε θα υπάρξει πραξικόπημα χωρίς τη στήριξη του στρατού».

Οι συζητήσεις τους επαναλαμβάνονταν, και κάθε βράδυ μιλούσαν για τα ίδια πράγματα. Ο Ντίμα δεν καταλάβαινε πολλά, μόνο ότι έπρεπε να συμπεριλαμβάνει τον νεαρό βασιλιά στις προσευχές του.

Οι χήνες κακάριζαν και πηγαινοέρχονταν μέσα στο κλουβί τους, ανήσυχες από τον καιρό ή από τα γεμάτα νευρικήτητα βήματα του Ντίμα καθώς περνούσε. Μπροστά, είδε τις μεγάλες ξύλινες πόρτες του αχυρώνα να ανοιγοκλείνουν από τον άνεμο λες και το κτίριο αναστέναζε, λες και η είσοδος ήταν ένα στόμα που μπορεί να τον ρουφούσε με μία και μόνο ανάσα. Του άρεσε ο αχυρώνας τη μέρα, όταν το φως του ήλιου περνούσε μέσα από τις σανίδες της στέγης και ήταν πλημμυρισμένος από τη μυρωδιά του άχυρου, το ρουθουνίσματα του Γκέρασιμ και το αποδοκιμαστικό μουγκάνισμα της Ματίλντ. Αλλά τη νύχτα, ο αχυρώνας γινόταν ένα άδαιο κέλφος, περιμένοντας κάποιο τρομερό πλάσμα να τον γεμίσει – κάποιο ύπουλο πράγμα που

ίσως να άφησε τις πόρτες ανοιχτές για να δελεάσει ένα ανόητο αγόρι να βγει έξω. Επειδή ο Ντίμα ήξερε ότι είχε κλείσει εκείνες τις πόρτες. Ήταν σίγουρος γι' αυτό, και δεν μπορούσε παρά να σκέφτεται τα *μαλένκι* του Πιότρ, τα μικρά φαντάσματα που έψαχναν να κλέψουν μια ψυχή.

Σταμάτα, επέπληξε ο Ντίμα τον εαυτό του. *Ο Πιότρ άνοιξε ο ίδιος τις πόρτες έτσι ώστε να αναγκαστείς να βγεις έξω στο κρύο ή να ντροπιαστείς σε περίπτωση που αρνιόσουν.* Όμως ο Ντίμα είχε δείξει στ' αδέρφια και στον πατέρα του ότι μπορούσε να είναι γενναίος, και αυτή η σκέψη τον ζέστανε καθώς σήκωσε τον γιακά γύρω από τ' αυτιά του και τρεμούλιασε από τον παγωμένο αέρα. Τότε μόνο συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να ακούσει το γάβγισμα της Μολνίγια πια. Δεν ήταν δίπλα στην πόρτα, προσπαθώντας να τρυπώσει μέσα στην κουζίνα, όταν ο Ντίμα βγήκε έξω.

«Μολνίγια,» είπε, και ο άνεμος άρπαξε τη φωνή του, παίρνοντάς τη μακριά. «Μολνίγια!» φώναξε – αλλά ελάχιστα πιο δυνατά. Σε περίπτωση που εκεί έξω υπήρχε και κάτι άλλο εκτός από τον σκύλο του και άκουγε.

Βήμα βήμα διέσχισε την αυλή, με τις σκιές από τα δέντρα να τινάζονται και να τρεμουλιάζουν πάνω το έδαφος. Πέρα από το δάσος μπορούσε να δει την πλατιά κορδέλα του δρόμου. Οδηγούσε στην πόλη και στο προαύλιο της εκκλησίας. Ο Ντίμα δεν άφησε τα μάτια του να τον ακολουθήσουν. Ήταν πάρα πολύ εύκολο να φανταστεί κάποιον ντυμένο με κουρέλια να διασχίζει τρεκλίζοντας αυτόν τον δρόμο, αφήνοντας πίσω του κομμάτια από το χώμα του νεκροταφείου.

Άκουσε ένα απαλό κλαψούρισμα από κάπου μέσα στα δέντρα. Ο Ντίμα στρίγκλισε. Κίτρινα μάτια τού ανταπέδιδαν το βλέμμα μέσα στο σκοτάδι. Το φως από το φανάρι του έπεσε πάνω σε μαύρα πέλματα ζώου, ανάστατο τρίχωμα, γυμνά δόντια.

«Μολνίγια!» είπε με έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Ένωσε ευγνωμοσύνη για το δυνατό βογκητό της καταιγίδας. Η σκέψη να ακούσουν τ' αδέρφια του την ντροπιαστική στριγκλιά του και να τρέξουν έξω απλώς και μόνο για να βρουν τον κακόμοι-

ρο τον σκύλο τους φοβισμένο στους θάμνους ήταν ανυπόφορη. «Έλα εδώ, κορίτσι μου», την καλόπιασε. Η Μολνίγια είχε κολλήσει την κοιλιά της στο έδαφος, με τ' αυτιά της κατεβασμένα πάνω στο κεφάλι της. Δεν κουνήθηκε.

Ο Ντίμα γύρισε και κοίταξε τον αχυρώνα. Η σανίδα που θα έπρεπε να βρίσκεται οριζόντια μπροστά στις πόρτες και να τις κρατάει κλειστές βρισκόταν πεταμένη στους θάμνους και κομματιασμένη. Από κάπου μέσα, άκουσε ένα απαλό, υγρό ρουθύνισμα. Μήπως είχε τρυπώσει κάποιο τραυματισμένο ζώο μέσα στον αχυρώνα; Ή ένας λύκος;

Το χρυσαφένιο φως στα παράθυρα του αγροτόσπιτου φαινόταν απίστευτα μακρινό. Ίσως έπρεπε να γυρίσει πίσω και να φέρει βοήθεια. Αποκλείεται να είχε η οικογένειά του την απαίτηση να τα βάλει με έναν λύκο μόνος του. Αν όμως δεν υπήρχε τίποτα μέσα; Ή αν ήταν μια άκακη γάτα στην οποία είχε επιτεθεί η Μολνίγια; Τότε θα γελούσαν όλα του τ' αδέρφια, όχι μόνο ο Πιότρ.

Ο Ντίμα προχώρησε σέρνοντας τα πόδια του και κρατώντας το φανάρι στο τεντωμένο του χέρι. Περίμενε να κοπάσει η καταιγίδα και έπιασε τη βαριά πόρτα από την άκρη για να μην τον χτυπήσει καθώς έμπαινε.

Ο αχυρώνας ήταν σκοτεινός, με το φεγγαρόφωτο να μην ειςχωρεί σχεδόν καθόλου. Ο Ντίμα προχώρησε λίγο πιο βαθιά μέσα στο σκοτάδι. Σκέφτηκε τα καλοσυνάτα μάτια του Σανκτ Φίλιξ, το γεμάτο αγκάθια κλαδί της μηλιάς να τρυπάει την καρδιά του. Μετά, λες και η καταιγίδα κράτησε την ανάσα της, ήρθε μια ριπή ανέμου. Οι πόρτες πίσω από τον Ντίμα έκλεισαν με δύναμη και το αδύναμο φως του φαναριού του έσβησε.

Έξω, μπορούσε ν' ακούσει την καταιγίδα να μαίνεται, αλλά ο αχυρώνας ήταν ήσυχος. Τα ζώα είχαν σωπάσει σαν να περίμεναν, και μπορούσε να μυρίσει την ξινίλα του φόβου τους πάνω από το γλυκό άρωμα του άχυρου – και κάτι άλλο. Ο Ντίμα ήξερε αυτή τη μυρωδιά. Έμοιαζε με εκείνη που γέμιζε τον χώρο όταν έσφαζαν τις χήνες για το γιορτινό τραπέζι: η καυτή αψιά μυρωδιά του αίματος.

Γύρνα πίσω, είπε στον εαυτό του.

Μέσα στο σκοτάδι, κάτι κουνήθηκε. Ο Ντίμα έπιασε τη φευγαλέα λάμψη του φεγγαρόφωτου να πέφτει πάνω σε κάτι που έμοιαζε με μάτια. Και μετά ήταν λες και ένα κομμάτι σκιάς αποκολλήθηκε και άρχισε να γλιστράει μέσα στον αχυρώνα.

Ο Ντίμα έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, σφίγγοντας το άχρηστο φανάρι στο στήθος του. Η σκιά φορούσε τα σκισμένα απομεινάρια ακριβών κάποτε ρούχων, και για μια σύντομη, γεμάτη ελπίδα στιγμή, ο Ντίμα σκέφτηκε ότι ένας ταξιδευτής είχε μπει στον αχυρώνα για να κοιμηθεί μέχρι να περάσει η καταιγίδα. Αλλά δεν κινούνταν σαν άνθρωπος. Οι κινήσεις της σκιάς είχαν υπερβολική χάρη και ήταν υπερβολικά αθόρυβη, καθώς το σώμα της ξετυλιγόταν σε σκυφτή θέση. Ο Ντίμα κλαψούρισε καθώς η σκιά ήρθε πιο κοντά. Τα μάτια της ήταν μαύροι καθρέφτες, ενώ σκούρες φλέβες εκτεινόταν από τα ακροδάχτυλά της, που έμοιαζαν με αρπάγες, λες και τα χέρια της είχαν βυθιστεί σε μελάνι. Τα πλοκάμια σκιάς που απλώνονταν πάνω στο δέρμα της έδειχναν να πάλλονται.

Τρέχα, είπε ο Ντίμα στον εαυτό του. Ούρλιαξε. Σκέφτηκε τον τρόπο με τον οποίο οι χήνες πλησίαζαν τον Πιότρ όλο εμπιστοσύνη, ότι δε διαμαρτύρονταν καθόλου σ' εκείνα τα σύντομα δευτερόλεπτα προτού ο αδελφός του σπάσει τον λαιμό τους. Ανόητες, είχε σκεφτεί τότε ο Ντίμα, αλλά τώρα καταλάβαινε.

Το πλάσμα στάθηκε όρθιο, μια μαύρη σιλουέτα και δυο τεράστιες φτερούγες ξετυλίχτηκαν από την πλάτη του, με τις άκρες τους να στριφογυρίζουν σαν καπνός.

«Μπαμπά!» προσπάθησε να φωνάξει ο Ντίμα, αλλά η λέξη που βγήκε δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια ανάσα.

Το πλάσμα σταμάτησε λες και η λέξη ήταν με κάποιον τρόπο οικεία. Απέμεινε να αφουγκράζεται, με το κεφάλι του γεμμένο στο πλάι, και ο Ντίμα έκανε άλλο ένα βήμα προς τα πίσω, και μετά άλλο ένα.

Τα μάτια του τέρατος στράφηκαν απότομα στον Ντίμα, και το πλάσμα ξαφνικά βρέθηκε μερικά μόλις εκατοστά μακριά, δεσπίζοντας από πάνω του. Με το γκρι φως του φεγγαριού να

πέφτει πάνω στο σώμα του πλάσματος, ο Ντίμα μπορούσε να δει ότι οι σκούροι λεκέδες γύρω από το στόμα του και πάνω στον θώρακά του ήταν αίμα.

Το πλάσμα έγειρε προστά, εισπνέοντας βαθιά. Από κοντά είχε τα χαρακτηριστικά ενός νεαρού άντρα – έως ότου τα χείλη του χωρίστηκαν, με τις γωνίες του στόματός του να τραβιούνται προς τα πίσω για να αποκαλύψουν μακριούς μαύρους κυνόδοντες.

Χαμογελούσε. Το τέρας χαμογελούσε – επειδή ήξερε ότι σύντομα θα έτρωγε καλά. Ο Ντίμα ένιωσε κάτι υγρό να γλιστράει στο πόδι του και συνειδητοποίησε ότι είχε βραχεί.

Το τέρας όρμησε.

Οι πόρτες πίσω από τον Ντίμα άνοιξαν απότομα, με την καταιγίδα να απαιτεί να μπει μέσα. Ακούστηκε ένας δυνατός κρότος καθώς ο άνεμος έριξε το πλάσμα προς τα πίσω και τίναξε το φτερωτό του σώμα πάνω στον απέναντι τοίχο. Τα ξύλινα δοκάρια ράγισαν με τη δύναμη και το πλάσμα έπεσε στο πάτωμα.

Μια μορφή μπήκε στον αχυρώνα φορώντας ένα μουντό γκρι πανωφόρι, με έναν παραάξενο άνεμο να σηκώνει τα μακριά μαύρα μαλλιά της. Το φεγγάρι έπιασε τα χαρακτηριστικά της και ο Ντίμα ούρλιαξε πιο δυνατά, επειδή ήταν υπερβολικά όμορφη για να είναι ένας κανονικός άνθρωπος, και αυτό σήμαινε ότι θα πρέπει να ήταν Αγία. Ο Ντίμα είχε πεθάνει και εκείνη είχε έρθει για να τον συνοδεύσει στη φωτεινή γη.

Αλλά δεν έσκυψε για να τον σηκώσει στην αγκαλιά της ή για να προσευχηθεί χαμηλόφωνα ή για να του πει λόγια παρηγοριάς. Αντί γι' αυτό, πλησίασε το τέρας, με τα χέρια της απλωμένα προστά της. Ήταν μια πολεμίστρια Αγία, σαν τον Σανκτ Τζούρις, σαν τη Σάνκτα Αλίνα του Διάσελου.

«Πρόσεχε», κατάφερε να ψιθυρίσει ο Ντίμα, καθώς φοβόταν ότι η Αγία θα πάθαινε κακό. «Έχει... μεγάλα δόντια».

Αλλά η Αγία του δε φοβόταν. Σκούνησε το τέρας με τη μύτη της μπότας της και το γύρισε στο πλάι. Το πλάσμα γρούλισε καθώς ξύπνησε και ο Ντίμα έσφιξε το φανάρι του πιο δυνατά λες και θα γινόταν μια ασπίδα.

Μέσα σε μερικές γρήγορες στιγμές, η Αγία είχε δέσει τις αρπάγες του πλάσματος με βαριές αλυσίδες. Τις τράβηξε δυνατά, αναγκάζοντας το τέρας να σταθεί όρθιο. Εκείνο προσπάθησε να τη δαγκώσει, αλλά η Αγία δεν ούρλιαξε ούτε ζάρωσε. Χτύπησε το πλάσμα στη μύτη σαν να ήταν ένα άτακτο κατοικίδιο.

Το πλάσμα σύριξε, τραβώντας μάταια τα δεσμά του. Οι φτερούγες του τινάχτηκαν μια δυο φορές, προσπαθώντας να τη σηκώσουν ψηλά, αλλά εκείνη έσφιξε την αλυσίδα στη γροθιά της και άπλωσε το άλλο της χέρι προς τα εμπρός. Άλλη μια ριπή ανέμου χτύπησε το τέρας, εκτοξεύοντάς το στον τοίχο του αχυρώνα. Κατέληξε στο έδαφος, πέφτοντας στα γόνατά του, και σηκώθηκε τρεκλίζοντας ξανά όρθιο, παραπαίοντας, με έναν τρόπο που το έκανε να δείχνει αλλόκοτα ανθρωπινό, όπως ο μπαμπάς όταν γύριζε αργά το βράδυ από την ταβέρνα. Η Αγία τράβηξε την αλυσίδα. Μουρμούρισε κάτι και το πλάσμα σύριξε ξανά καθώς ο άνεμος στροβιλιζόταν γύρω τους.

Δεν είναι Αγία, συνειδητοποίησε ο Ντίμα. Είναι *Γκρίσα*. Μια στρατιώτης του Δεύτερου Στρατού. Μια Λαίλαπας που μπορούσε να ελέγχει τον άνεμο.

Έβγαλε το σάλι από τους ώμους της και το πέταξε πάνω από το κεφάλι και τους ώμους του πλάσματος, οδηγώντας το αιχμάλωτο θήραμά της να περάσει δίπλα από τον Ντίμα, με το τέρας να συνεχίζει να αντιστέκεται και να χτυπάει τα σαγόνια του.

Πέταξε στον Ντίμα ένα ασημένιο νόμισμα.

«Για τη ζημιά», είπε, με τα μάτια της λαμπερά σαν πολύτιμα πετράδια στο φως του φεγγαριού. «Δεν είδες τίποτα απόψε, κατάλαβες; Κράτα το στόμα σου κλειστό, αλλιώς την επόμενη φορά δε θα τον κρατήσω στο λουρί του».

Ο Ντίμα ένευσε, νιώθοντας φρέσκα δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά του. Η Γκρίσα ύψωσε το ένα της φρύδι. Το αγόρι δεν είχε δει ποτέ ξανά ένα πρόσωπο σαν το δικό της, πιο όμορφο από κάθε ζωγραφισμένη εικόνα, μπλε μάτια σαν τα πιο βαθιά νερά του ποταμού. Του πέταξε άλλο ένα νόμισμα και εκείνος κατάφερε να το πιάσει την τελευταία στιγμή στον αέρα.

«Αυτό είναι για σένα. Μην το μοιραστείς με τ' αδέλφια σου».

Ο Ντίμα την παρακολούθησε να περνάει τις πόρτες του αχυρώνα. Ανάγκασε τα πόδια του να κουνιθούν. Ήθελε να επιστρέψει στο σπίτι, να βρει τη μητέρα του και να κρυφτεί στις φούστες της, αλλά είχε την απελπιστική ανάγκη να ρίξει μια τελευταία ματιά στην Γκρίσα και στο τέρας της. Τους ακολούθησε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Στις σκιές του φεγγαρόλουστου δρόμου, περίμενε μια μεγάλη άμαξα, με τον οδηγό της ντυμένο στα μαύρα. Ένας αμαξιάς πήδηξε κάτω και άρπαξε την αλυσίδα, βοηθώντας την Γκρίσα να σύρει το πλάσμα μέσα.

Ο Ντίμα ήξερε ότι θα πρέπει να ονειρευόταν, παρό το δροσερό βάρος του ασημιού στην παλάμη του, επειδή ο αμαξιάς δεν κοίταξε το τέρας λέγοντας *Προχώρα, κτήνος!* ή *Δε θα ενοχλήσεις ποτέ ξανά αυτούς τους ανθρώπους!* όπως θα έλεγε ένας ήρωας σε μια ιστορία.

Αντί γι' αυτό, μέσα στις βαθιές σκιές των πεύκων που ταλαντεύονταν από τον άνεμο, ο Ντίμα είχε την εντύπωση ότι άκουσε τον αμαξιά να λέει: «Προσέξτε το κεφάλι σας, Υψηλότητα».

GRISHAVERSE

Αντιμετώπισε τους δαίμονές σου... ή τάισέ τους. Ο γοητευτικός νεαρός βασιλιάς Νικολάι Λαντσόφ πάντα είχε ένα χάρισμα να καταφέρνει το αδύνατο. Κανείς δεν ξέρει τι βίωσε στον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο της χώρας του – και δε σκοπεύει να το αποκαλύψει. Τώρα, κι ενώ οι εχθροί συγκεντρώνονται στα αποδυναμωμένα σύνορα της Ράβια, ο Νικολάι πρέπει να βρει έναν τρόπο να γεμίσει ξανά τα θησαυροφυλάκια της χώρας, να δημιουργήσει καινούριες συμμαχίες και να σταματήσει μια νέα απειλή για τον άλλοτε σπουδαίο Στρατό των Γκρίσα.

Ωστόσο, κάθε μέρα μια σκοτεινή μαγεία μέσα του γίνεται όλο και πιο δυνατή, απειλώντας να καταστρέψει όλα όσα έχει χτίσει. Με τη βοήθεια ενός νεαρού μοναχού και μιας θρυλικής Γκρίσα, ο Νικολάι θα ταξιδέψει ως τα μέρη της Ράβια, όπου επιβιώνει η πιο βαθιά μαγεία, προκειμένου να υπερνικήσει την τρομερή κληρονομιά μέσα του. Θα ρισκάρει τα πάντα για να σώσει τη χώρα του και τον εαυτό του. Κάποια μυστικά όμως δεν είναι γραφτό να παραμένουν θαμμένα – και κάποιες πληγές δεν είναι γραφτό να γιατρεύονται.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 29485